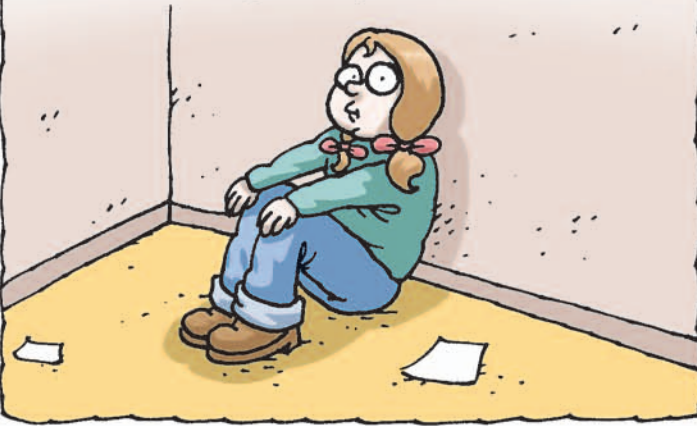

BUKET ANLATIYOR

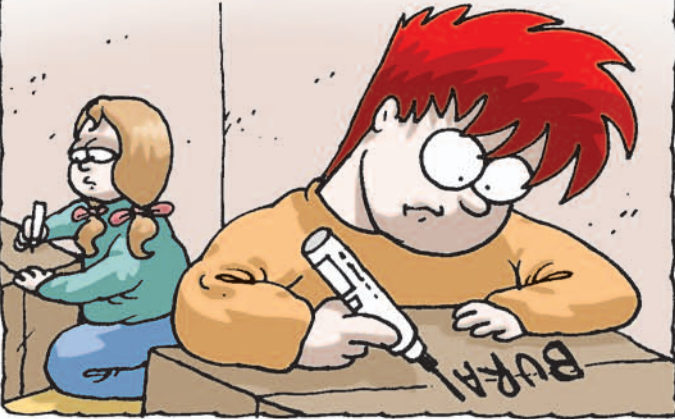
Merhaba... Bu ay, evimize ve hayatımıza tek bir şey hakimdi. Taşınmak. Annemle babam, uzun zamandır hesap yapıyorlarmış. Yeteri kadar para biriktirince bizimle konuşmaya karar vermişler. Biz de oldukça şaşırıktık, çünkü bir hafta sonra yeni evimizde oturacağımızı söylediler.

Ne olduğunu anlamadan Burak'la kendimizi bakkallardan ve marketlerden boş kutular toplarken bulduk. Babam, kendi odamızdaki ufak tefek eşyaları alacak kadar kutu toplamamızın yeterli olduğunu söyledi.

Eşyalarımızı kutulayıp, üzerine isimlerimizi yazdık ama, hâlâ şaşkındık. Kirada oturmayı bırakıp, kendi evimize taşınmak sevindiriciydi ama, yıllardır bu evde yaşadığımız için hüznüydük biraz.

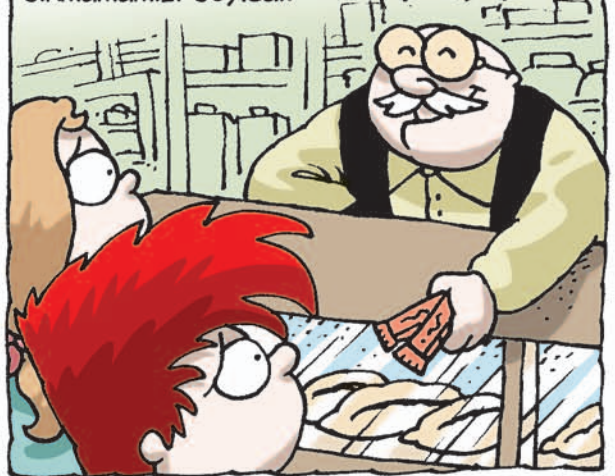
Annem ve babamsa bize göre çok neşelilerdi. Evde ordan oraya koşuşturup, şarkılar türküler söyleyip evi toparlıyorlardı. Uzun zamandır bunu bekledikleri için sevinçli olmaları normaldi ama biz onlar kadar olamıyorduk İşte...

Okulumuz, arkadaşlarımız, her şeyimiz bu semtteydi. Burak'la bir veda programı yaptık. Sırayla bu semtteki tüm sevdiğimiz insanlarla vedalaşmaya karar verdik. İlk olarak arkadaşlarımızla buluştuk. Mutlaka sık sık buluşup, birlikte zaman geçireceğimize söz verdik.

Arkasından her gün alışveriş yaptığımız bakkalımıza ve manavımıza uğradık. Özellikle bakkal Semih Amca'yı çok özleyeceğimi düşündüm... O da üzgün yüzlerimizi görünce, bize birer gofret verip canımızı sıkmamamızı söyledi.

Sokağımız, bahçemiz, ağaç evimiz... Hepsine ne kadar alışmışız... Burak'la son bir kez her zaman oturduğumuz duvarın üstüne oturup çevreyi izledik. Yeni evimizin çevresinde kim bilir nelere alışacaktık..

Akşam eve dönüp son hazırlıklar için annemlere yardım ettik. Ertesi sabah taşınıyorduk. Onlar da oldukça yorulmuşlardı. Babam kutuların üstünü sabah bantlarınız diyerek yatmaya gitti. Annemin de yatmasını bekleyip son bir kez evimizle vedalaştık.

Sabah, kahvaltı sesleriyle uyandık. Bizimkiler oldukça erken kalkmışlardı. Kahvaltı sonrası dışarı çıkıp nakliye kamyonunu beklemeye koyulduk. Babam gelip ne yaptığımızı sordu. Kamyonu beklediğimizi söyledik. O da aynen şöyle dedi:

Nasıl, yani?... Arabayla mı götürecektik tüm eşyaları?... "Hayır" dedi babam.

Karşı kaldırıma geçince "tamam" dedi babam. "Bırakın şimdi kutuları!..."

Kulaklarımıza inanamadık. Annemle babam en önemli şeyi bizden ustaca gizlemişler. Peki sadece onlar mı? Tüm sokağın yeni evden haberi varmış. Hatta arkadaşlarımız bile ailelerinden duyup öğrenmişler. Biz saf saf herkesle vedalaşmaya kalkınca kimse çaktırmamış... Olay geniş çaplı bir şakaya dönüşmüş. Burak'la olduğumuz yerde kaldık. Bakkal Mehmet Amca gülerек yanımıza geldi.

